

Samma våg som Jenny väger sig på hemma i Helsingborg står nu på nionde våningen på ett hotell i Bangkok. Den första invägningen är timmar bort och ett enstaka gram kan förstöra allt.

Vinnnar skalle

En orubblig vilja och en dröm att uppfylla. 19-åriga Jenny Andersson är nu i Bangkok med ett enda mål – att försvara sin världsmästartitel i en av världens tuffaste kamp-sporter. Vad krävs för att bli nummer ett? Och för att stanna kvar på toppen? Vi har följt henne under förberedelserna på hemmaplan och hela vägen till Thailand.

ATT VARA BÄST ÄR DET ENDA SOM GÄLLER FÖR JENNY ANDERSSON

Det är lunchtid och Jenny Andersson sitter med familjen och sin tränare inne på ett luftkonditionerat fik på Silow road i centrala Bangkok. Utanför fönstret flimrar det hektiska storstadslivet förbi. Det är trettio grader varmt och molnfrån himmel.

Drygt ett dygn har gått sedan planet från Kastrup landade i Bangkok. Bara två dagar återstår innan Jenny gör sin första match i årets VM-turnering i thaiboxning.

I kväll väntar den första invägningen, där-efter lottnings. Jenny balanserar just nu på gränsen och får inte äta.

– Vikten ska vara lugnt. Jag är mer spänd inför vem jag kan få möta, säger hon och tittar vidare på det thailändska matlagningsprogrammet som visas på en tv-skärm upphängd på väggen.

Men låt oss backa bandet. Det är några veckor innan avresan och VM-förberedelserna har precis startat på hemmaplan för Jenny Andersson. Det är nu tekniken slipas, hon ska toppa formen lagom till Thailand. Med ett SM-guld i kickboxning, två i thaiboxning, och en guldmedalj från förra årets VM, är det detta hon har hållit på med sedan hon var tretton år, det hon lägger tjugofem träningsstimmar i veckan på, hoppat av gymnasiet för och ofratt otaliga kvällar med kompisar för att kunna satsa på.

ONSDAGEN DEN 4 NOVEMBER
Thaiboxningsklubben, Gåsebäcks industriområde, Helsingborg

Jenny och hennes tränare Morgan Lundkvist har precis kört igång träningspass nummer två för dagen.

Framför spegeln, längst bort i den stora, öppna lokalen, står Jenny och slungar hopp-repet taktfast i en båge över sig.

Från golvet sprider sig ett rosa skimmer. Mattan ligger som ett mjukt täcke över det hårda betonggolvet. På väggarna som inte pryds av speglar hänger mitsar, hjälmar och skydd upphängda i färgglada våningar ovan-

Jenny och Morgan är på väg tillbaka med tunnelbana från en kortare dagstripp bland de fartfyllda, matosande gatorna i centrala Bangkok.

"No guts, no glory". Orden står tryckta på klubbblinnet, men de kunde lika gärna varit Jennys egna.

på varandra. På en hylla över en spegel står pokaler och diplom.

Tio minuter in i passet. Tung rockmusik ljuder ur högtalarna i taket när Jenny iklädd ett vitt, löst hängande linne med texten "no guts, no glory" och ett par svarta shorts, kliver in i ringen. Skuggboxning.

Morgan följer varje rörelse.

– Krokarna ska längre ut, skriker han.

– Sista tjuugo, kom igen nu.

Träningen övergår till sparring. Morgan styr med mitsarna vad han vill att hon ska leverera.

Slag, sparkar, knän och armbågar. Det smäller högt när Jenny attackerar.

Efter en timme är det dags för säckträning. Morgan håller i och vakar över tidtagaruret.

Tio sekunder slag, fem sekunder vila.

– Kom igen nu Jenny, pressar han henne.

Jenny skriker ut smärtan från mjölksyran i armarna.

– Fan!

När sista rundan går igång:

– Kör! Ös på allt vad du har nu.

Jenny lyder.

Uret piper till och hon faller fullständigt utmattad ner på mattan.

Första gången Jenny kom i kontakt med thaiboxning var hon tretton år. Den barnvakt hon hade som liten föreslog att hon skulle hänga med på en träning, och Jenny fastnade direkt.

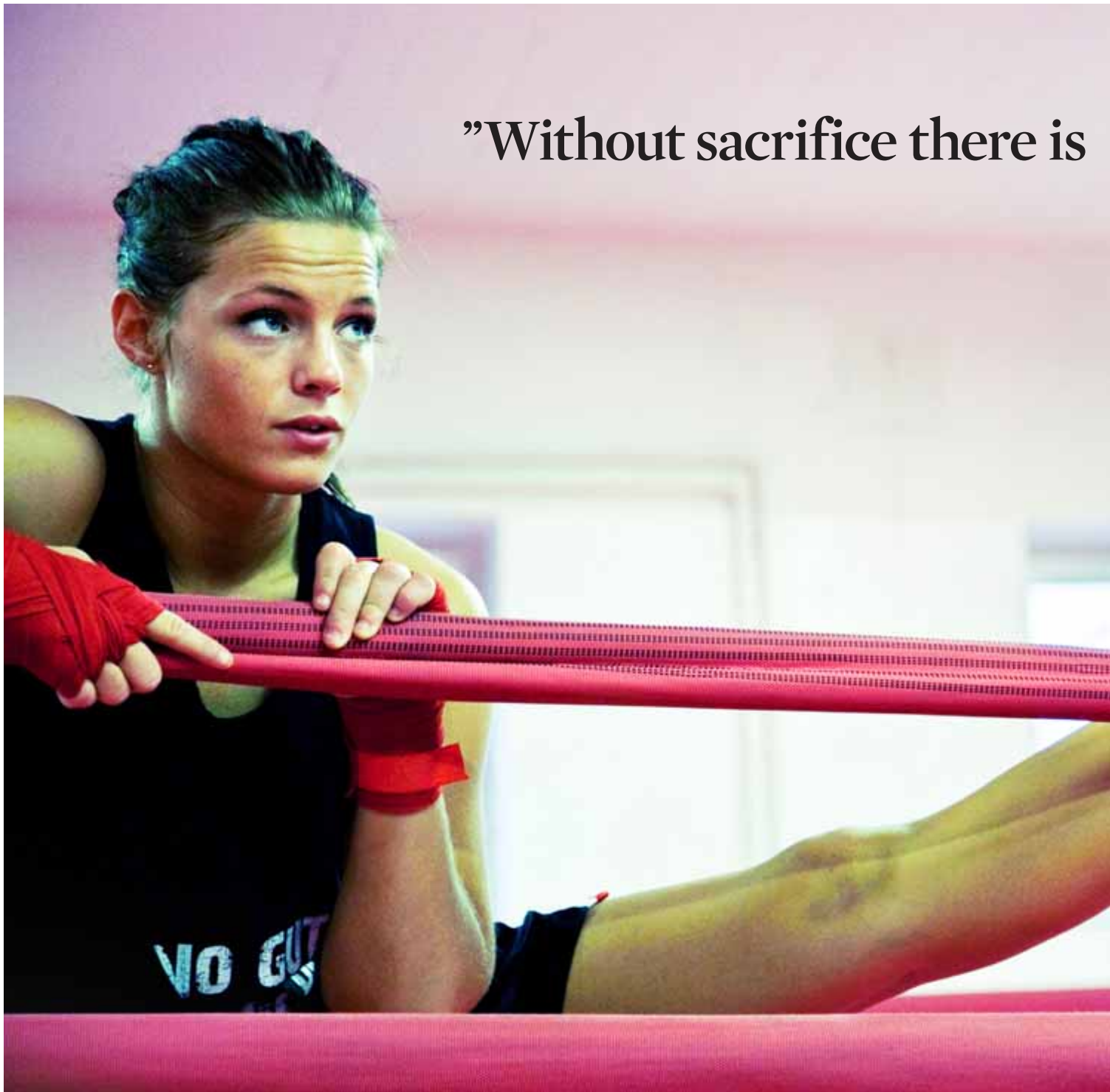
– Jag tror det var disciplinen jag gillade. Det spelar ingen roll om du är tretton eller trettio, man måste alltid ge allt.

– Det var liksom ingen lek som det kan vara i många andra sporter i den åldern, förklarar hon.

Innan Jenny började gymnasiet tränade hon två till tre gånger i veckan. På Filborna-skolans idrottslinje fick hon möjlighet till ytterligare tre pass i veckan och det var i den vevan som hon frågade om Morgan ville träna henne. Då tog satsningen fart på allvar.

”Without sacrifice there is

”Målet är såklart att vinna, annars är det ju ingen idé att åka dit.” Förra årets VM-titel vann hon oväntat, i år är hon regerande mästare och känner av pressen. ”Men samtidigt, gör jag mitt bästa och ändå förlorar, kommer jag att acceptera det,” säger Jenny. ”Without sacrifice there is no victory” (Ungefär: Utan uppoffring kan man inte vinna.) – är ett av hennes favoritcitat.

Nu har de följt varandra i fyra år. Hennes tränare hade själv en lovande karriär med medaljer från SM, EM och VM, men 2004 försvann motivationen.
– Jennys fråga tände den där gnistan igen. Hon är fantastisk att träna, säger Morgan.

FREDAGEN DEN 6 NOVEMBER Jordbodalen

Klockan är sju på morgonen och Jenny sitter på huk och knyter sina joggingskor. Trappträning väntar. Morgan rensar bort nedfallna grenar som förrädiskt gömmer sig under de våta löven.

– Nu kör vi. Fullt ös, men försiktigt ändå, säger han.

Jenny sätter iväg uppför trappstegen. På vägen ner igen halkar hon till.
– Jävlar!
Men hon klarar sig från att falla.

Efter en kvart kastar Jenny av sig träningsjackan. Plötsligt trampar hon på en gren under löven och det är nära igen. Ett högt och irriterat ”Fan!” hörs, men sedan återkommer balansen.

Hon blir sur när något går fel under ett träningspass så att hon inte kan gå på för fullt.

Femton minuter senare pustar hon ut uppe vid vägen.

”Aldrig mött en sådan vinnarskalle”. ”En otrolig vilja”. ”Dör hellre än att ge upp”. Ord och meningar som ständigt återkommer när personer i Jennys omgivning beskriver henne.

Vad är det som driver dig?

Jenny funderar några sekunder, sen säger hon:

– Att jag vill bli så bra som möjligt, det är väl det. Bli bäst, vinna alla titlar som går att vinna.

Vadifrån kommer den starka viljan?

– Jag vet faktiskt inte. Mina föräldrar har den inte på samma sätt, men min farfar var boxare, så kanske därifrån, svarar hon.

Den ene kallar sig enviss, den andre lite tjurskallig. Jennys mamma Christel och pappa Roger har också funderat på var Jenny hittat sin starka drivkraft.

– Hon har väl fått kombinationen av oss, resonerar de.

– I början, när hon sa det där om att hon ska bli bäst, tyckte jag det lät lite underligt, säger Roger, men nu tror jag faktiskt att hon menar det på fullt allvar, fortsätter han och kliar sig lite i huvudet.

Hela familjen är med i Bangkok, inklusive Jennys ett år yngre bror.

– Förr ville hon inte ha oss med på matcher, men det har ändrats med tiden. Nu tror jag att hon tycker det är skönt att ha oss där, säger Christel.

Vad tycker du om att hon håller på med thaiboxning?

– Jag tycker ju inte att det är en sport. Jag menar, först ska du slå ner någon och sen gå och tacka den personen. Jenny gillar inte när jag säger så, men det är vad jag tycker.

Men ni stöttar henne?

– Ja, visst gör vi det. Det är vad hon vill hålla på med. Vi är såklart stolta över henne, att det går så bra.

TORSDAG DEN 12 NOVEMBER

Ett extremt tufft träningspass väntar. Försättningsronden: I ringen ska Jenny gå treminutersronden, mot tre olika motståndare. De kör en minut var – hon tre.

Morgan väljer ut tre av de mest erfarna manliga thaiboxarna i lokalen.

Rond ett startar. Efter en minut flyger näste man in samtidigt som den andre backar undan. Jenny försöker stå emot, men killarnas längd och tyngd försätter henne i under-

no victory”

läge. När den tredje killen går in kvagnar hon till. Han verkar hålla lite lägre kvalitet än de förra och Jenny känner det. Nu slås de på lika villkor.

Nästa rond startar. Jenny får en hård spark mot benet som försvinner under henne. Hon är röd i ansiktet, inte från smällarna, men av utmattning.

När andra ronden är slut har hon svårt att fokusera blicken. Huvudet hänger, ur munnen flyger spott när hon kippar efter luft. Morgan stöttar upp henne i ringhörnan.

Rond tre startar. Slag efter slag letar sig igenom hennes gard. Sparkar och knän träffar kroppen, ryggen. När ronden är slut är Jenny svimfärdig. Hennes huvud hänger som ett bihang till hennes dödströtta kropp.

Rond fyra startar, den sista.

Efter en minut kliver den första fightern ut.

”Det som skrämmer är att förlora. Jag blir hellre knockad än utklassad.”

Snabba slag mot säcken. Mjölksyra. Morgan Lundkvist, Jennys tränare, håller ögonen på tidtagaruret som är uppsatt på en pelare.

Den tuffa träningsperioden inför VM sliter hårt på Jennys kropp. För att avlasta och ge musklerna en chans till återhämtning kör Jenny ett eftermiddagspass i bassängen.

Klockan är strax efter sju på morgonen och 40 minuters intervallträning i Jordbodalens trappor står på schemat. Sedan hem för frukost, några timmar i sängen och sedan ett eftermiddagspass i träningslokalen.

– Vi slår skiten ur henne. Det handlar om att släppa fram djävulen i henne, det är omänskligt egentligen, säger han.

Inför höstens skolstart tog Jenny beslutet att hoppa av för att ägna sig åt träningen och tävlandet på heltid.

– Jag låg efter så pass mycket att jag skulle ha fått läsa om flera kurser efter studenten. Då kändes det bättre att göra så.

Framtiden då, kan du leva på det här?

– Nej, inte som det ser ut nu i alla fall. Men jag tänker köra vidare så får vi se vad som händer. Det finns pengar i de större matcherna. Men längre fram skulle jag vilja bli polis.

Din mamma tycker inte att thaiboxning kan kallas en sport, hur ser du på riskerna?

– Vi har skydd och det finns domare. Allt sker under ordnade former så jag tycker den diskussionen är löjlig. Hockey, exempelvis, ser jag som mycket farligare.

Men är du aldrig rädd i ringen?

– Nej, inte för skador. Det som skrämmer är att förlora. Jag blir hellre knockad än utklassad.

Hon har precis flyttat ner i källaren i familjens villa på Sofieberg i Helsingborg.

– Helst vill jag bo själv, men det funkar inte ekonomiskt, säger hon där hon sitter vid matbordet och spisar spaghetti och köttfärsås.

Jenny har pojkvän och vänner, men mycket får ge vika för hennes uppsatta mål.

– Jag tänker mer på att utnyttja min fritid nu. Det är lätt att det blir för mycket annars.

– Men jag festar ju inte och är ute med kompisar så ofta. Men desto roligare när jag väl kan göra det, säger hon och skrattar.

De allra flesta fredags- och lördagskvällarna mellan klockan 21 och 04, jobbar Jenny som värd i entrén på Harrys. En extra inkomst som är nödvändig då thaiboxningen, i alla fall inte än, går att försörja sig på.

Jenny går stentuffa ronder mot tre killar. En i taget turas de om att bryta ner henne. Här är det Jonas Westlin som sparrar.

Lunchtid, mittemellan två träningspass. Jenny vill flytta till eget, men att bo hemma har sina fördelar. Mamma Christels köttfärsås väntade på spisen, pastan kokade hon själv.

Tidig morgon i Bangkok. Det ekar mellan betongen på hotellets bakgård när Jenny finslipar tekniken.

FREDAG DEN 13 NOVEMBER

Klockan är 23.45 och Jenny står iklädd en stor svart jacka med texten "värd" på ryggen.

Hon har arbetat helger på Harrys i Helsingborg sedan hon var sexton år. Först i garderoben, sedan i entrén.

– Jag gillar att jobba med folk. Man möter en del idioter här men det är bara att ignorera dem.

Det var Morgan som fixade jobbet åt Jenny. Han jobbar som ordningsvakt några hundra meter därifrån, på Knutpunkten.

– Jag tror man får ett lugn inom sig som kampsportare. Man kan ta folk och det är viktigt i det här yrket.

Halv ett på natten nekar Jenny en man i fyrtioårsåldern inträde.

– Tyvärr, du är för berusad, säger hon.

– Va fan grundar du det på egentligen, säger han, men får inget svar.

– Du får gå härifrån, säger hon bara.

Mannen ger upp och lämnar.

Jenny tävlar i 63,5 kilosklassen. Förra årets VM i Sydkorea var hennes första riktiga prövning i internationell konkurrens. Då vann hon, men detta är väntas det bli tuffare.

– Det är fler fighters med i år. Sen hänger

mycket på lottningen, allt kan vara slut i den första matchen, säger hon.

Trots de sportsliga framgångarna är livet som thaiboxare tufft ekonomiskt.

– Landslagstruppen får en träningsöverall av förbundet, det är allt, berättar hon.

Flyg, hotell, material och allt annat som krävs bekostas av Jenny och familjen, klubben och sponsorer.

– Vi känner en del egna företagare som skjuter till några tusen, berättar Jennys pappa Roger.

– Men långt ifrån alla nappar ju när de får höra vad det handlar om för sport, fortsätter han.

Annars möter Roger och Christel mest positiva reaktioner från omgivningen.

SÖNDAG 22 NOVEMBER

Hemma hos Jenny, det är två dagar till planet lyfter mot Bangkok.

Jenny ligger i soffan nere i sitt rum. De senaste veckornas tuffa träning har gett önskat resultat. Hon är i form.

– Man känner det ganska tydligt. Det funkade riktigt bra på sparringen i fredags, rörelserna kommer naturligt och variationen finns där, säger hon.

Är du nervös?

– Man går lite i sin egen lilla bubbla nu, men riktigt nervös brukar jag bli när jag kommer dit. När man ser de andra landslagen och vilka andra som tävlar i ens viktclass.

Känner du någon press?

– Allt gick skitbra förra året, så det är klart att jag känner mer press på mig nu.

Vad gör du om du förlorar första matchen och är ute?

– Usch, jag får ångest när jag tänker på det. Då kommer det inte bli roligt för de andra, det kan jag ju säga, säger hon och skrattar.

– Nä, men skämt åsido, jag kan inte gå omkring och tänka på finalen, det är verkligen en match i taget som gäller.

Men du åker för att vinna?

– Ja. Annars är det ju ingen idé.

TORS DAG 26 NOVEMBER

Bangkok, Thailand

Skymningens mörker sänker sig över Bangkok medan VM-hotellens sexhundra rum ständigt fylls på av träningsoverallsklädda thaiboxare från världens alla hörn. Turneringens första match är två dagar bort, om drygt en vecka vet vi vad som krävs för att bli nummer ett.

MUAY THAI ERKÄNT AV RIKSIDROTTSFÖRBUNDET

■ Thaiboxning har sina rötter i Thailand och är landets nationalsport. Muay Thai, den thailändska benämningen, tillåter till skillnad från boxning och kickboxning att utövarna även använder knän, armbågar och fasthållningar. Reglerna kan dock skilja sig åt. På amatörnivå har utövarna skydd.

Från och med mars i år är Svenska Muay Thai Förbundet medlem i Svenska Budo & Kampsportsförbundet och därmed erkända av Riksidrottsförbundet.

Oskar Sjölander
info@oskarsjolander.se
042-489 90 00

Foto: Tobias Andersson
info@tobypphoto.se
042-489 90 00

HUR GÅR DET?

Läs om matcherna på hd.se och Sporten.